

det. Men i denne Artikel i „Tiden” erklærer det ærede Medlem fra Ringkøbing, at det radikale Venstre ingen Fremtid har: det har været formasteligt nok til atter at kræve Militærudgifterne nedsatte, altsaa er det færdigt. Dette radikale Venstre vil ikke noget positivt. Det kan ikke enes med sig selv om noget, og det kan endnu mindre enes med Socialdemokraterne om noget, Socialdemokraterne, til hvem det har „bundet sig saaledes, at det neppe i nogen Sag kan kæmpe for et eget Princip, et eget Ideal”. „De Radikales Politik har saaledes en Lænke om Benet, og derfor vil den aldrig naa frem. Lige fra 1905 ønskede de at bruge Socialdemokraterne til at slaa Venstre ned, og de have brugt dem, men de have ikke naaet deres Maal, og de ville aldrig naa det.”

Det er den Dom, det ærede Medlem fra Ringkøbing fælder over det Parti, som nu har forelagt dette Lovforslag, som Socialdemokratiet af hele sit Hjerte erklærer sig villigt til at støtte. Her er dog altsaa noget positivt, som de Radikale kunne enes om, og naar de Radikale holde sig paa den lige og almindelige Valgrets Vej, ville vi Socialdemokrater støtte dem til den lige og almindelige Valgrets fulde Gennemførelse. Vi ville det, kunne slet ikke andet. Vi gøre det af vort fulde Hjerte, som vi støttede det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Parti, da de for Alvor vilde gennemføre den lige og almindelige Valgret. Den Gang vi i 90erne støttede det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Parti, støttede dem i deres Kamp mod Militarismen, støttede dem i deres Kamp for den lige og almindelige Valgrets fulde Gennemførelse, erklærede ogsaa de Moderate, der nu ere saa fyldigt repræsenterede i Regeringen, og Højre, at det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Parti havde en Lænke om Benet, og at det ærede Medlem og hans Parti vilde bruge Socialdemokraterne mod Venstre til at komme frem. Nu gentager det ærede Medlem fra Ringkøbing om de Radikale og os Socialdemokrater ganske de samme Ord, som Højre og de Moderate den Gang brugte mod ham selv, mod hans Parti og hans Politik. Jeg siger, at har Venstre overhovedet endnu nogen Fremtid, er det aabenbart kun det Venstre, der vedbliver at bekæmpe Militarismen og stiller sig fuldt ud paa den almindelige og lige Valgrets Side. Det Venstre, der ikke gør det, det Venstre, der har sluttet Fred med Militarismen og — i alt Fald i Gerning, om ikke i Program og Ord — svigter den lige og almindelige Valgret, har ingen Fremtid, det vil visne hen.

Det er ejendommeligt i denne Sags

Historie at se, at det var netop, naar et ungt, handlekraftigt, modigt, demokratisk sindet Venstre gik frem, at det højste denne Fane, men naar Venstre blev stort og stærkt og kom til at bestaa af lidt for mætte Folk, der begyndte at brede sig paa Magtens Hynder og slutte Forlig med Modstanderne, lod det denne Fane falde. I Begyndelsen af 70erne var det det forenede Venstre med C. Berg i Spidsen, der gik paa og rejste denne Fane, den lige og almindelige Valgrets Sag. Da Venstre saa faldt noget af, da det blev moderatere, blev denne Fane stukken ind. I Slutningen af 80erne, da C. Berg og hans Meningsfæller her i Salen dannede et lille Mindretal indenfor Venstre mod de øvrige mere eller mindre moderate Dele af Venstre, var det atter dem, der paa ny rejste Forslag om den lige og almindelige Valgrets Gennemførelse i de kommunale Raad. I Begyndelsen af 90erne var det Hørup og hans Venner, der rejste denne Fane mod de moderate Dele af Venstre. Efter Valget i 1895 var det Socialdemokraterne, der stillede Forslaget, og lidt senere tog Reformpartiet i sin Kamp mod de Moderate og Højre under det ærede Medlem fra Ringkøbings Ledelse denne Fane op og indbragte Gang paa Gang Forslag om lige og almindelig Valgrets Gennemførelse i Kommunerne. Naar jeg ser paa Venstres Historie gennem 40 Aar og dets Forhold til den lige og almindelige Valgret i Kommunerne, naar jeg ser, at det Venstre, som højste denne Fane, og som stod fast i Kampen mod Militarismen, var det, der gik frem, medens de moderate Dele af Venstre, mod hvilke denne Kamp blev ført, til sidst gik tilbage — og det varede for Resten ikke saa mange Aar — kommer jeg til at tænke paa en gammel Legende i Danmarks Historie om, at den danske Hær — jeg tror, det var i Estland — gik frem, hver Gang Ærkebiskoppen løftede Hænderne mod Himlen, men gik tilbage, hver Gang han lod dem falde. Saaledes er i Virkeligheden Venstre altid gaaet frem, hver Gang det har rejst denne Fane, og hver Gang det har ladet den falde, er det gaaet tilbage. Derfor siger jeg, det forholder sig lige modsat af, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing skriver i det sidste Nummer af sit Blad, der mærkværdigt nok hedder „Tiden” — jeg ved ikke, om det kommer af, at det ikke følger med Tiden —, at en radikal Politik ingen Fremtid har. Jeg siger, at hvis Venstre overhovedet endnu har en Fremtid — men det er jo muligt, at Venstre med sine mange Splittelser og Sprængninger og sin meget for-